

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק ט'

קונטרס 309

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בְּבִטְנָה. (הני כללא דכלא, כמה דאמינא ותליין ממוזלא קדישא יקרא).

אמר רבי שמעון, באדרא לא גלינא כלא. וכל הני מלין, טמירין בלבאי הוו עד השתא, ובעינא לאטמרא לון לעלמא דאתי, משום דתמן שאלתא שאיל לנא, כמה דכתיב, (ישעיה לג) והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמה ודעת וגו', והכמה בעיין מיני, והשתא רעותא דקודשא בריך הוא בהאי, הא בלא כסופא איעול קמי פלטרוי.

כְּתִיב (שמואל א ב) **כִּי אֵל דַּעוֹת יי'.** דַּעוֹת וְדָאֵי. הוּא הַדַּעַת. בַּדַּעַת כָּל פְּלִטְרֵי אַתְּמִלְיִין. דְּכִתִּיב,

~~~~~ ספר מאורות הזהר ~~~~~

האמונה שלמעלה מן הדעת וכאשר ידוע לכל טועם טעם בדברי אלקים חיים בכל לב ונפש וכו'.

(י) מי שלא לומד לדעת את הקדוש ברוך הוא, דהינו בלמוד פנימיות התורה, יותר טוב לו שלא נברא.

ולזאת צויתי להדפיס בפתיחת הכתבי תורה של אדוני אבי מורי ורבי הגאון זכרוננו לברכה שמצאתי בכתובים אצלי דברים פהוינתן ממש על פסוק וידעת היום והשבת כו' בענין הדעת והאמונה למען דעת כל איש פשוטי הדברים בכללות ענין יחודא עלאה ויחודא תתאה שהוא בחינת סובב וממלא כו' שעל זה איתא בזהר דכל פר נש דלא אשתדל למנדע ליה לקודשא בריך הוא טוב ליה דלא אתברי כו' [באור: מי שלא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ. (בְּגִין כֶּד) דַּעַת אַחֲרָא לֹא
 אַתְּגַלְיָא, דְּהָא טְמִירָא אֲזִיל בְּגִוּוּיָהּ, וְאַתְּכִלִּיל בֵּיהּ.
 דַּעַת נְהִיר בְּמוֹחִין, וְאַתְּפִשֵּׁט בְּמוֹחָא כִּלְא. (בְּמוֹחָא, בְּגוּפָא
 כִּלְא, כִּי אֵל דַּעוֹת יִי).

בְּסִפְרָא דְאַגְדָּתָא תְּנִינָן, כִּי אֵל דַּעוֹת יִי, אֵל תְּקָרִי
 דַּעוֹת, אֶלָּא עֵדוֹת. דְּהוּא סְהֵדוּתָא דְכִלְא,
 סְהֵדוּתָא דְתָרִין חוּלְקִין, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (תְּהִלִּים עח)
 וַיִּקַּם עֵדוֹת בֵּי־עַקֵּב. וְאַף עַל גַּב דְּהָאֵי מְלָה, אוֹקְמוּהָ
 בְּסִפְרָא דְצְנִיעוּתָא בְּגִוּוּנָא אַחֲרָא. הָתָם בְּאַתְרֵיהּ
 שְׁלִים, הָכָא כִּלְא שְׁפִיר, וְכִלְא הוּי, כִּד אֶסְתִּים מְלָה.

ספר מאורות הזהר

לומד לדעת את הקדוש ברוך הוא, דְּהִינּוּ בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, יוֹתֵר טוֹב לוֹ שְׁלֵא
 נִכְרָא].

וידיעה זו באה בשתי פנים אחד בהפרת וידיעת שם אלקים שהוא כח פעלותיו
 יתברך שנקרא ממלא כל עלמין והשני בכחינת עצמות אור אין סוף ברוך הוא שנקרא
 סוכב כל עלמין שהוא שם הַנְי"ה שם העצם ועל זה איתא בפרשת וַאֲתַחֲנוּן וְזֹאת
 הַמְצוּה שְׁהִיא מְצוֹת קְרִיאַת שְׁמַע שְׁשִׁקוּלָה כְּנֶגֶד כָּל הַמְצוּוֹת לְפִי שְׁהִיא מְצוּה רֵאשׁוּנָה
 שְׁנִצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל מִפִּי מִשָּׁה עֲצֻמוֹ אַחַר חֲזַרְת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרֹת שִׁקְבְּלוּ בְּהַר סִינִי שְׁשִׁמְעוּ
 מִפִּי הַגְּבוּרָה כו' וְכֹתִיב לְכַבּוּדִי בְּרִאֲתִיו כו'.

חומות ירושלים. הריא חומה דלבר, דאיהי קליפה, דיליה היא ממש. דכתיב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי' חומת אש סביב. אני ולא סטרא בישא.

ישראל, אינון מוחא, עלאה דעלמא. ישראל סליקו במחשבה בקדמיתא, עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, דאינון קליפה, אקדימו. דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. וזמין קדשא בריך הוא, לאקדמא מוחא, בלא קליפה. דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, מוחא קדים לקליפה. ואף על גב דמוחא יקום בלא קליפה, מאן הוא דיושיט ידא למיכל מגיה, בגין, (ירמיה ב) דכל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי'.

בההוא זמנא, (תהלים נא) אז תחפוץ זבחי צדק. בגין, דהא פדין, יתחבר פלא בחבורא חדא, ויהא שמא שלים בכל תקונייה. וכדין קרבנא להוי שלים, ליי' אלהים. דהשתא אלהים לא אתחבר לקורבנא, דאלמלא אתחבר ביה, פמה אלהים יסלקון אודנין לאתחברא תמן. אבל בההוא זמנא, (תהלים פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אתרא.

ובההוא זמנא כתיב, (דברים לב) ראו עתה פי אני אני הוא ואין אלהים עמדי (ראו עתה) ראו פי אני הוא סגי, מאי עתה. אלא דלא הוה קדם לכן, ויהוה זמנא ליהוי. אמר קדשא בריך הוא, עתה ראו, מה דלא תיכלון למיחמי מקדמת דנא. כי אני אני, תרי זמני אמאי. אלא לדייקא, דהא לית תמן אלהים, אלא הוא. דהא

מהעולם - לא צריף, שהרי המח והקלפה שלו היה. הקדים המח, שכתוב היטיבה ברוצוף את ציון - בהתחלה, ואחר כך תבנה חומות ירושלים. אותה חומה החיצונית, שהיא קליפה, שלו היא ממש, שכתוב (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב. אני ולא הצד הרע.

ישראל הם המח העליון של העולם. ישראל עלו במחשבה בתחלה. העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, שהם קליפה, הקדימו, שכתוב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להקדים את המח בלי קליפה, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה. המח קודם לקליפה. ואף על גב שהמח יעמד בלי קליפה, מי הוא שיושיט יד לאכל ממנו? משום שכל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם ה'.

באותו זמן, (תהלים נא) אז תחפוץ זבחי צדק. היות שהרי אז יתחבר הכל בחבור אחד, ויהיה השם שלם בכל תקונו, ואז תקרבו יהיה שלם לה' אלהים. שעכשו אלהים לא מתחבר לקרבן, שאלמלא התחבר בו, פמה אלהים עליו אונים להתחבר לשם. אבל באותו זמן, (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות אתה אלהים לבדך. ואין אלהים אתרא.

ובאותו זמן כתוב, (דברים לב) ראו עתה פי אני הוא ואין אלהים עמדי. (ראו עתה) ראו פי אני הוא גדול, מה זה עתה? אלא שלא היה קדם לכן, ובאותו זמן זה יהיה. אמר הקדוש ברוך הוא, עתה ראו מה שלא יכלתם לראות מקדם לכן. כי אני אני, למה פעמים? אלא

כמה זמנין, דאתמר אני זמנא חדא, ולא יתיר, והיה תמן סטרא אחרא. אבל השתא אני אני הוא ואין אלהים עמדי, דהא כל סטרא אחרא אתעבר, ודייקא אני אני.

אני אמית ואחיה, עד השתא מותא הות מסטרא אחרא, מפאן ולהלאה, אני אמית ואחיה, מפאן דבההוא זמנא, פל אינון דלא טעמי טעמא דמותא. מניה תהא לון מותא, ויקים לון (מיד). אמאי. בגין דלא ישתאר מההוא זוהמא בעלמא כלל, ויהא עלמא חדתא, בעובדי ידוי דקודשא בריך הוא.

ואם אמר יאמר וגו' לא אצא חפשי. (שמות כא) כמה דאתמר פדין פגים ליה פגימו. אם בגפו יבא, מהו בגפו. תנינן, פתרגומו, בלחודוי. יאות הוא. אבל הא תנינן, פל עלמא, לא קאים, אלא על גפא חדא, דלוינתן. ורוא דא, בשעתא דקיימא דכר ונוקבא, דדכר ונוקבא ברא לון קדשא בריך הוא, ובכל מה דאזלין, עלמא מזדעזעא, ואלמלא דסרס קדשא בריך הוא דכורא, וצגן ית נוקבא, הוו מטשטשין עלמא. ועל דא לא עבדין תולדין, (ד"א ופאן דלא עביד תולדין בגפו) אם בגפו יבא, תחות ההוא גפא, דלא עביד תולדין עאל. והואיל וכן, בגפו יצא, לתמן אתדחא, ולא עאל לפרגודא כלל, ואתדחא ואטרוד מההוא עלמא. בגפו יצא, בגפו יצא ודאי.

הא חזי, מה כתיב, (ויקרא כ) ערירים ימותו, ערירים (פתיב) פלל דכר ונוקבא. ברזא דדכורא עאל, וברזא דנוקבא יפוק. עאל בהאי, ויפוק בהאי. והאי איהו אתר, דקא אתדבק ביה בההוא עלמא, דהא קדשא בריך הוא לא בעי דיעול קמיה,

פדי לדיק, שהרי אין שם אלהים, אלא הוא. שהרי כמה פעמים שנאמר אני פעם אחת ולא יותר, והיה שם הצד האחר. אבל עכשו אני אני הוא ואין אלהים עמדי, שהרי פל הצד האחר העבר, ודוקא אני אני.

אני אמית ואחיה. עד עכשו המח היה מן הצד האחר. מפאן והלאה, אני אמית ואחיה. מפאן שבאותו הזמן, פל אותם שלא טעמו טעם המות - ממנו היה להם מות, ויקים אותם (מיד). למה? פדי שלא תשאיר מאותה הזמנה בעולם כלל, ויהיה עולם חדש במעשי ידי הקדוש ברוך הוא.

ואם אמר יאמר וגו' לא אצא חפשי, כמו שנתבאר, אז פוגם אותו בפגם. אם בגפו יבא, מה זה בגפו שנינו, כתרגומו - לבדו. יפה הוא. אבל הרי שנינו, פל העולם לא עומד אלא על סנפיר אחד של לוינתן.

וסוד זה, בשעה שעומדים זכר ונקבה, שזכר ונקבה ברא אותם הקדוש ברוך הוא, ובכל מה שהולכים, העולם מזדעזע, ואלמלא שפסרס הקדוש ברוך הוא את הזכר וצגן את הנקבה, היו מתרבים את העולם, ועל כף לא עושים תולדות. (ומי שלא עושה תולדות בגפו) אם בגפו יבא, תחת אותו סנפיר שלא עושה תולדות נכנס. והואיל וכן בגפו יצא, לשם נדחה, ולא נכנס לפרגוד כלל, ונדחה ונטרד מאותו העולם. בגפו יצא, בגפו יצא ודאי.

בא וראה מה כתוב, (ויקרא כ) ערירים ימותו. ערירים (פתיב) - פלל של זכר ונקבה. בסוד של זכר נכנס, ובסוד של נקבה יצא. נכנס בזה ויוצא בזה. וזהו מקום שנדבק בו באותו העולם, שהרי

הקדוש ברוך הוא לא רוצה שיכנס לפניו מי שמסרס עצמו בעולם הזה.

בא וראה מן הקרבן, שלא היו מקריבים לפניו מסרס, והוציאו אותו שלא יקרב לפניו, וצוה ואמר, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו. וכן לדורי דורות אסר לסרס את הנפשות שבראם הקדוש ברוך הוא בעולם, שהרי כל סרוס הוא של הצד האחר. ואם הוא השתדל ונשא אשה ולא עשה תולדות ולא רצה, ואף על גב שיש לו אשה, או שהיא לא רצתה, ונכנס לאותו עולם בלי תולדות - מה פתוב? אם בעל אשה הוא, ולא השגיחו לפעל ידי רבונם, ויצאה אשתו עמו. הוא יכנס בגפו של זכר, והיא בנקבה. בגפו יבא בגפו יצא, כמו שנתבאר, הכל על תקונו.

אם אדניו יתן לו אשה, כמו שנתבאר. אם אדניו - זה אדון כל הארץ. יתן לו אשה - מכאן שלא ברשות האדם עומד לשאת אשה, אלא (הכל משלי טו) פלס ומאני משפט לה) הכל במאננים לעלות. יתן לו אשה, שהרי זה לא ברשותו הוא, ומי היא? ההיא שאינה שלו ולא הודמנה אליו, ומי היא? אותה שהיתה מזמנת לאחר, והקדים זה ברחמים ונטל אותה, זו נתנה לו, שלא ראוייה לו. והקדוש ברוך הוא רואה מרחוק ורואה את אותה אשה שעמידה להוציא תולדות בעולם, מקדים זה ברחמים ונתנת לו, ועושה פרות, וזרע זרע באשה (בגן) שאינה שלו, משום כך האשה וילדיה תהיה לאדניה, והוא יצא בגפו. אי עני מסכן, פמה השתדל בריקנות, התיגע ונשתדל לעשות פרות בגן שאינו שלו, ויצא בריקנות.

מאן דמסרס גרמיה בהאי עלמא. הא חזי, מן קרבנא. דלא (דף ק"ט ע"א) הוּוּ מקרבין קמיה סרוסא, ואפיקו ליה, דלא יתקרב לקמיה, ופקיד ואמר, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו. וכן לדורי דרין אסיר לסרוסי ברין, דברא קדשא ברין הוא בעלמא. דהא כל סרוסא, דסטרא אתרא איהו. ואי איהו אשתדל, ונסיב איתתא, ולא עביד תולדין, ולא בעא, ואף על גב דאית ליה איתתא, או אי היא לא בעאת, ועאל ליהוא עלמא, בלא תולדין, מה כתיב. אם בעל אשה הוא, ולא אשגחו לפעל ידוי דמאריהון, ויצאה אשתו עמו, איהו יעול בגפו דדכורא, ואיהו בנוקבא. בגפו יבא בגפו יצא כמה דאתמר, בלא על תקוניה.

אם אדניו יתן לו אשה, פמה דאתמר, אם אדניו, דא איהו אדון כל הארץ. יתן לו אשה, מהכא, דלאו ברשותא דבר נש קיימא למיסב אתתא. אלא (בלא משלי ט"ו) פלס ומאני משפט לה) בלא במאננים לעלות. יתן לו אשה, דהא לאו ברשותיה איהו. ומאן איהו. ההיא דלאו דיליה, ולא אודמנת לגביה, ומאן איהו. ההיא דהות זמינא לאתרא, ואקדים האי ברחמי ונטיל לה, דא אתייהיבת ליה, דלא אתחזיאת ליה. וקודשא ברוך הוא חמי מרחיק, וחמי ליהיא אתתא, דזמינת לאפקא תולדין בעלמא. אקדים האי ברחמי, ואתייהיבת ליה, ועביד איבין, וזרע זרעא, באתתא (כ"א בגמרא) דלאו דיליה, בגין כך, האשה וילדיה תהיה לאדניה, והוא יצא בגפו. אי עניא מסכנא, פמה אשתדל בריקניא, לאה ואשתדל למעבד פירין, בגנתא דלאו איהו דיליה, ונפק בריקניא.

סְבָא סְבָא, בְּעֲדָנִין (ב"א בעניינין) אֵלִין, לֹא הוּית בְּרַגְלִיךָ דְּחֵי לְתַרְעָא, כְּמָאן דְּשָׂכִיב בְּאַרְעָא בְּלֹא תוּקְפָא, דְּהָא אֲתַחְלֵשׁ וּמַחְלֵשׁ אֶסְגִּי, דְּלֹא יָכִיל, דְּחֵי בְּרַגְלוֹי. אֲתַתְקַף סְבָא, וְלֹא תִדְחַל. הָא עֲנִיָּא מִסְפְּנָא, דְּאִשְׁתַּדַּל בְּרִיקְנִיָּא, אִימָא אִמָּא. אִי בְּגִין דְּזָרַע בְּגִנְתָּא אַחְרָא דְּלֹא דִילֵיהּ, גְּאוּת. אִי הָכִי (ס"א אַבְל הַכָּא) קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֵיהּ הֵהוּא גִנְתָּא לְמִזְרַע בְּהּ, דְּהָא אִיהוּ לָא נָטִיל לָהּ.

אַרְא תָּא חֲזִי כָּל מַלְיָן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵבִיד כְּלֵהוּ בְּדִינָא אִינוּן וְלֹא הוּי מַלְהָ בְּרִיקְנִיָּא הָאִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֵיהּ אֲתַתָּא וְעֵבִיד בְּהּ פִּירִין וְאִיבִין לֹא הָאִי כְּשִׁאָר בְּנֵי גְלַגּוּלָא וְלֹא דְמֵי מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּהָאִי עַלְמָא לְאַסְגָּאָה אִילְנָא (ס"א וְלֹא יָכִיל) לְמָאן דְּלֹא בְּעָא לְאַסְגָּאָה וְלֹא־שְׁתַּדַּל וְאַעְקָר וְאַפִּיל טַרְפִּין דְּאִילְנָא וְאַזְעָר אִיבָא דִילֵיהּ.

הָאִי דְּאֲדַנּוּיּוּ יְהִיב לֵיהּ אֲתַתָּא, בְּגִין לְמַעַבְדַּי אִיבִין, הָא אִשְׁתַּדַּל בְּקַדְמִיתָא בְּגִין לְאַסְגָּאָה אִילְנָא, וְלֹא יָכִיל. זְכִינָן כָּל כַּף לִית לֵיהּ, (ס"א דְּבִנְיָן נָם כֵּן לִית לֵיהּ) דְּאִי הָוֵה זְכָאָה כְּדָקָא יְאוּת, לֹא הָוֵה תֵּב בְּגַלְגּוּלָא, (כַּאֲבָנָא בְּקוּסְפִיתָא) דְּהָא כְּתִיב, (ישעיה נב) וְנַתַּתִּי לָכֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִפְּנִים וּמִפְּנוֹת. וְהִשְׁתָּא דְּלֹא זָכָה, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמִי, דְּהָא אִשְׁתַּדַּל וְלֹא יָכִיל, הָאִי, אֲדַנּוּיּוּ יִתֵּן לֹא אִשְׁהָ, כְּמָה דְּאֲתַמַּר. וְכִינּוּן דְּחָס עֲלֵיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיְהִיב לֵיהּ בְּרַחֲמֵי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְבִי מַדִּידִיָּה בְּקַדְמִיתָא, וְנָטִיל מַה דְּגָרַע הֵהוּא מְבוּעָא, וּבְגִין כְּפֹה, הָאִשְׁהָ וְיִלְדִיָּה תְהִיָּה לְאַדְנִיָּה, וְלִבְתַּר יִיתוּב, וְיִשְׁתַּדַּל עַל גְּרַמִּיָּה, לְאַשְׁלוּמֵי גִרְעוּנִיָּה. עַד הַכָּא רִזָּא דְקָרָא.

סְבָא סְבָא, אֲתָּ אֲמַרְתָּ עַל דָּא, דְּבְרִיקְנִיָּא

זְבִין זְבִין, בְּזַמְנִים (בְּעִנְיָנִים) הִלְלוּ לֹא הֵייתָ בְּרַגְלִיךָ דוּחָה אֲתָּ הַשְּׁעַר, כְּמֵי שְׁשׁוּכְבַּ בְּאַרְץ בְּלִי כַח, שְׁהָרִי נַחֲלֵשׁ, וּמַחְלֵשָׁה רַבָּה, שְׁלֹא יָכוֹל דוּחָה בְּרַגְלִיו. הִתְחַזַּק זְבִין וְאַל תִּפְסֹד. הָעֲנִי הַמְסַכֵּן הֵזָה שְׁהִשְׁתַּדַּל לְרִיק, אָמַר לְמָה? אִם מִשׁוּם שְׁזָרַע בְּגִין אַחַר שְׁאִינוּ שְׁלוּ - יִפְהָ. אִם כְּף (אֲבָל כָּא) הָרִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ אוֹתוֹ הֵגֵן לְזָרַע בּוֹ, שְׁהָרִי לֹא הוּא שְׁלֵקַח אוֹתָהּ. אֲרָא בָּא וְרָאָה, כָּל הַדְּבָרִים שְׁעוּשָׁה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּלָם הִם בְּדִין, וְלֹא הֵיזָה דְבַר לְרִיק. זֶה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ אִשְׁהָ וְעָשָׂה בְּהּ פְּרוֹת וְגִדּוּלִים, אִין זֶה כְּשִׁאָר בְּנֵי הַגְּלַגּוּל, וְלֹא דוּמָה מִי שְׁמַשְׁתַּדַּל בְּעוֹלָם הֵזָה לְהַגְדִּיל אֲתָּ הָאִילָן (וְלֹא יָכִיל), לְמֵי שְׁלֹא רוּצָה לְהַגְדִּיל וְלִהְשַׁתַּדַּל, וְעוֹקֵר וּמְפִיל אֲתָּ הָעֵלִים שֶׁל הָאִילָן וּמְקַטֵּין הַפְּרִי שְׁלוֹ.

זֶה שְׁאֲדוּנּוּיּוּ נִתֵּן לוֹ אִשְׁהָ כְּדִי לְעִשׂוֹת פְּרוֹת, הָרִי הַשְׁתַּדַּל בְּהִתְחַלְהָ כְּדִי לְהַגְדִּיל אֲתָּ הָאִילָן וְלֹא כָּל. זְכִיּוֹת כָּל כְּף אִין לוֹ, (שֵׁל בְּנִים וַם כֵּן אִין לוֹ) שְׁאִם הֵיזָה צְדִיק כְּרָאוּי, לֹא הֵיזָה שֵׁב בְּגַלְגּוּל (כַּאֲבָן בְּכַף הַקְּלֵט), שְׁהָרִי כְּתוּב (ישעיה נב) וְנַתַּתִּי לָכֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִפְּנִים וּמִפְּנוֹת. וְעַכְשָׁו שְׁלֹא זָכָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּאָה שְׁהָרִי הַשְׁתַּדַּל וְלֹא יָכִיל. זֶה אֲדוּנּוּיּוּ יִתֵּן לוֹ אִשְׁהָ, כְּמֵו שְׁנָאֲמַר. וְכִינּוּן שְׁחָס עֲלָיו הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִתֵּן לוֹ בְּרַחֲמִים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹבֵה מְשַׁלּוֹ בְּתַחֲלָה, וְנוֹטֵל מַה שְׁגָרַע אוֹתוֹ הַמַּעְיָן. וּמִשׁוּם כְּפֹה, הָאִשְׁהָ וְיִלְדִיָּה תְהִיָּה לְאַדְנִיָּה, וְאַחַר כְּפֹה יָשׁוּב וְיִשְׁתַּדַּל עַל עַצְמוֹ לְהַשְׁלִים גִּרְעוּנּוֹ. עַד כַּאֲן סוּד הַכְּתוּב.

זְבִין זְבִין, אֲתָּה אֲמַרְתָּ עַל זֶה שְׁלְרִיק הַשְׁתַּדַּל, וְלֹא הַשְׁגַּחְתָּ עֲלִיךָ

שְׁלִיִּיק אַתָּה הוֹלֵךְ בְּמַה שְׂאֲמַרְתָּ, שְׁחַרְי הַכְּתוּב רֹדֵף אַחֲרַיָּךְ, שְׁפוֹתֶךָ אַתְּ כָּל הַבְּנָיִן שְׁבִינִית עַד עַכְשָׁיו, וְאַתָּה חוֹשֵׁב שְׂאֲמַה מְשִׁיט אַתְּ הַיָּם לְרֵעוֹנֶךָ. וּמַהוּ? שְׁכַתוֹב וְאִם אָמַר יֵאמֹר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אַתְּ אֲדַנִּי אַתְּ אֲשֵׁתִי וְגו'.

אי זקן זקן, עיף כח, מה תעשה? חשבת שלא יהיה מי שיירדף אחריך, הרי הכתוב הזה רודף אחריך ויצא מאחר הכתל כאילה בשדה, מדלג דלוגים אחריך, שלשה עשר דלוגים דלג אחריך והשיג אותך. מה תעשה, זקן? עכשו יש לך להתגבר בכתך, שחרי גבור חזק היית עד היום. זקן זקן, תהיה זוכר את יום השלג שזרענו פולים, והיו כמה גברים בני חיל כנגדך, ואתה לברך נצחת שלשה עשר גברים חזקים בני חיל, שכל אחד מהם הורג אריה טרם שיאכל.

אם את אותם שלשה עשר גברים נצחת - אלה שלשה עשר שאין בהם כח, אלא דברים, על אחת כמה וכמה. כתוב אמר יאמר. אלא הקדוש ברוך הוא דרכו לעשות דין לכל. כשמגיע זמנה של האשה היא למצא את בן זוגה, מה עושה? הורג את זה, ונוטל אותה אותו בן זוגה, והוא יוצא מן העולם הזה לבדו יחיד.

ואם אמר יאמר, הרי בארו החברים כפשוט הכתוב. ואם אמר - בראשית של שש השנים. יאמר - בסוף שש השנים טרם תכנס השביעית. שהרי אם אמר כשהוא אפלו ביום אחד מהשביעית - דבריו בטלים. מה הטעם? כתוב העבד, בעוד שהוא עבד, בשנה הששית. אמר בראשית של שש השנים ולא אמר בסוף שש השנים - אינו כלום. ומשום כך פעמים אמר יאמר.

אֲשַׁתְּדַל, וְלֹא אֲשַׁנְחַת עֲלֶיךָ, דְּבָרִיקֶנָּא אַתְּ אֲזִיל בְּמַה דְּאֲמַרְתָּ, דְּהָא קָרָא רְדִיף אַבְתְּרָךְ, דְּסִתִּיר כָּל בְּנֵינָא דְבָנִית עַד הַשְּׂתָא, וְאֵת חֲשִׁיב דְּאֲנָתְּ מִשְׁטַטָּא נִמְא לְרֵעוֹנֶךָ. וּמַאי אִיהוּ. דְּכַתִּיב, וְאִם אָמַר יֵאמֹר הָעֶבֶד אֶהְבֵּתִי אַתְּ אֲדוֹנִי אַתְּ אֲשֵׁתִי וְגו'.

אי סבא סבא, לאי חילא, מה תעביד, חשבת דלא ליהוי מאן דרדיף אבתרך, הא האי קרא רדיף אבתרך, ונפיק מבתר כתלא, כאילה בכחלא, מדלג דלוגין אבתרך, תליסר דילוגין דליג אבתרך ואדביק לך, מה תעביד סבא. השתא אית לך לאתגברא בחילך. דהא גיבר תקיף הוית עד יומא. סבא סבא, הוי דכיר יומא דתלגא, פד זרענא פולין, והווי כמה גוברין בני (דף ק"ט ע"ב) חילא, לקבלך, ואנת בלחודך, נצחת תליסר גברין תקיפיין, בני חילא, דכל חד מנייהו קטיל אריא, עד לא ייכול.

אי לאינון תליסר גוברין נצחת, הגי תליסר דלית בהו חילא, אלא מלין, על אחת כמה וכמה. אמר יאמר כתיב. אלא קדשא ברין הוא אריה למעבד דינא לכלא. פד מטא זמנא דהאי אתתא לאשפחא בר זוגיה מה עביד קטיל לדין, ונטיל לה ההוא בר זוגא, ואיהו נפיק מהאי עלמא בלחודוי יחידאה.

ואם אמר יאמר, הא אוקמוה חברייא כפשטיה דקרא. ואם אמר, בשירותא דשית שנין, יאמר, בסופא דשית שנין, עד לא יעול שביעאה, דהא אי אמר, פד איהו אפילו ביומא חד משביעאה, מלוי בטלין. מאי טעמא. העבד כתיב, בעוד דאיהו עבד, בשתא שתיתאה. אמר בשירותא דשית שנין, ולא אמר בסופא דשית שנין, לאו כלום הוא, ובגין כך, תרי זמני אמר יאמר.

וְהָכֵא, בְּעוֹד דְּאִיהוּ בְּהַאי אֲתַתָּא, אֲסֻגֵי
 צְלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין בְּכָל יוֹמָא, לְגַבֵי
 מְלָפָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְהוּהוּ שִׁירוּתָא בְּרַחֲמֵי,
 הָכֵי הוּא סוּפָא בְּרַחֲמֵי, וְדָא הוּא אָמֹר יֹאמֵר.
 אָמֹר בְּקִדְמֵיתָא, פִּד אַקְדִים בְּרַחֲמֵי. יֹאמֵר
 בְּסוּפָא וַיִּתְקַבֵּל בְּרַחֲמֵי. וּמָה יֹאמֵר. אֲהֲבֵיתִי
 אֶת אֲדוֹנִי, דְּבִגִין דָּא, וּבִסְגִיאוֹ דְצְלוֹתֵין, רַחֲמִים
 לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. אֲתַקִין עוֹבְדוֹי, וְאָמֵר
 אֲהֲבֵיתִי אֶת אֲדוֹנִי אֶת אֲשֵׁתִי וְאֶת בְּנֵי לֹא אֵצַא
 חֲפָשִׁי. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָבִיל לִיָּה, בְּהֵהוּא
 תִּיּוּבְתָא, וּבְאֵינוּן סְגִיאוֹ דְצְלוֹתֵין.

מַה עֲבִיד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, מַה דְהוּהוּ זְמִין
 לְאֲהֲדָרָא לִיָּה בְּגִלְגוּלָא, וְלִמְסַבֵּל עוֹנְשֵׁין
 בְּהַאי עֲלֵמָא, עַל מַה דְעֵבֵד, לֹא אֲהֲדָר לִיָּה
 לְהַאי עֲלֵמָא. וּמָה עֲבִיד, קָרִיב לִיָּה לְבֵי דִינָא
 דְמִתִּיבְתָא דְרַקִיעָא, וְדִינִין לִיָּה, וּמְסַרִין לִיָּה
 לְבֵי מְלַקְיֵיתָא, וְאַרְשִׁים לִיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא,
 הֵיךְ אֲתַמְסֵר לְבֵי עוֹנְשָׁא, וּפְגָמִים לִיָּה, לְמַהוּי
 תַּחֲוֹת שְׁלֻטְנֵיהּ דְעֶרְלָה, (נ"א וּפְקִיד לִיָּה לְמַהוּי תַּחֲוֹת
 שְׁלֻטְנֵיהּ דִּיבֹלָא) עַד זְמַן יְדִיעָא, וּבְתַר פְּרִיק לִיָּה.

אִי בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְקָא עֲבָדִין לִיָּה פְּגִימוֹ, אִי
 מְטָא יוֹבְלָא, אֲפִילוֹ יוֹמָא חַד לְיוֹבְלָא,
 אֲתַחֲשֵׁב כְּמָה דְאַשְׁפַּח זְמַנָּא עַד יוֹבְלָא, הָכֵי
 אֲתַעֲנֵשׁ וְלֹא יִתִיר. אֲתָא יוֹבְלָא, וְאַפְרוּק,
 וְעָאלִין לִיָּה גוּ פְּרַגוּדָא. עַד הָכֵא. אֲסַתִּים
 עֵינוּי הֵהוּא סְבָא, רַגְעָא חֲדָא.

פְּתַח וְאָמֵר, (מִיכָה ו') שְׁמַעוּ הָרִים אֶת רִיב יְיָ
 וְהֵאֲתַנִּים מוֹסְדֵי אֶרֶץ פִּי רִיב לִיָּי עִם
 עֲמוֹ וְגו'. אִי סְבָא, עַד הַשְׁתָּא הוּיָת בְּעַמְקֵי
 יִמָּא, וְהַשְׁתָּא דְלָגַת בְּטוּרִין תְּקִיפִין, לְמַעַבְד
 עֲמַהוּן קְרָבָא. אֲלָא וְדָאֵי עַד כְּעַן, בְּיִמָּא
 תְּקִיפָא אַנְתָּ, אֲבָל עַד דְאַזְלַת בְּעַמְקֵי יִמָּא,
 פְּגַעְתָּ בְּאֵינוּן טוּרִין תְּקִיפִין, דִּי כְּגוּ יִמָּא,

וְכַאן בְּעוֹד שְׁהוּא אֲשֵׁה הַזוּ,
 מְרַבָּה תְּפִלוֹת וּבְקִשׁוֹת וּבְכָל יוֹם
 לְמַלְךְ הַקְּדוֹשׁ. כְּמוֹ שְׁהִיָּה
 הִרְאִשִׁית בְּרַחֲמִים, כִּף הוּא הַסּוּף
 בְּרַחֲמִים. וְהוּוּ אָמֹר יֹאמֵר. אָמֹר
 - בְּתַחֲלָה, כְּשֶׁהֲקִדִים בְּרַחֲמִים.
 יֹאמֵר - בְּסוּף, וַיִּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים.
 וּמָה יֹאמֵר? אֲהֲבֵיתִי אֶת אֲדוֹנִי.
 שְׁבִגְלָל זֶה וּבְרַב תְּפִלוֹת אוֹהֵב
 אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִתְקַן
 מְעֻשִׂיו, וְאָמֵר אֲהֲבֵיתִי אֶת אֲדוֹנִי
 אֶת אֲשֵׁתִי וְאֶת בְּנֵי לֹא אֵצַא
 חֲפָשִׁי. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל
 אוֹתוֹ בְּאוֹתָהּ תְּשׁוּבָה וּבְאוֹתָן
 הַתְּפִלוֹת הַרְבּוֹת.

מַה עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? מַה
 שְׁהִיָּה מְזִמֵן לְהַחֲזִירוֹ בְּגִלְגוּל
 וְלִסְבֵּל עֲנָשִׁים בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל מַה
 שְׁעָשָׂה - לֹא מִחֲזִירוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה.
 וּמָה עוֹשֶׂה? מְקַרֵּב אוֹתוֹ לְבֵית
 דִּין שֶׁל יִשְׁבֵּית הַרְקִיעַ, וְדָנִים
 אוֹתוֹ וּמוֹסְרִים אוֹתוֹ לְבֵית
 הַמַּלְקוֹת, וְרוֹשֵׁם אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֵיךְ נִמְסֵר לְבֵית הָעֲנֵשׁ,
 וּפְגָם אוֹתוֹ לְהִיָּת תַּחַת שְׁלֻטוֹן
 הָעֶרְלָה (וּמַצִּיחָה אוֹתוֹ לְהִיָּת תַּחַת שְׁלֻטוֹן
 הַיּוֹבֵל) עַד זְמַן יְדִיעָא, וְאַחַר כֵּךְ גּוֹאֵל
 אוֹתוֹ.

אִם בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁעוֹשִׂים לוֹ פְּגָם,
 אִם הִגִיעַ יוֹבֵל, אֲפִילוֹ יוֹם אֶחָד
 לְיוֹבֵל - נִחְשֵׁב כְּמִי שְׁמַצָּא זְמַן
 עַד הַיּוֹבֵל. כִּף נְעַנֵּשׁ וְלֹא יוֹתֵר.
 כֹּא הַיּוֹבֵל וְנִגְאָל, וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ
 לְתוֹף הַפְּרַגוּד. עַד פֶּאן. הַסְתִּיר
 אוֹתוֹ זְקַן אֶת עֵינָיו רַגַע אֶחָד.

פְּתַח וְאָמֵר, (מִיכָה ו') שְׁמַעוּ הָרִים
 אֶת רִיב ה' וְהֵאֲתַנִּים מוֹסְדֵי אֶרֶץ
 פִּי רִיב לַה' עִם עֲמוֹ וְגו'. אִי זְקַן,
 עַד פֶּאן הִיָּית בְּעַמְקֵי הַיָּם, וְעִקְשׁוֹ
 דְלָגַת עַל הָרִים חֲזִיקִים לְעֵשׂוֹת
 עֲמַהֶם קְרָב? אֲלָא וְדָאֵי עַד
 עִקְשׁוֹ אֲתָה בֵּינֵם הַחֲזוּק, אֲבָל עַד
 שְׁהִלְכַת לְעַמְקֵי הַיָּם, פְּנִישַׁת אֶת
 אוֹתָם הָרִים חֲזִיקִים שְׁבַתוֹף הַיָּם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

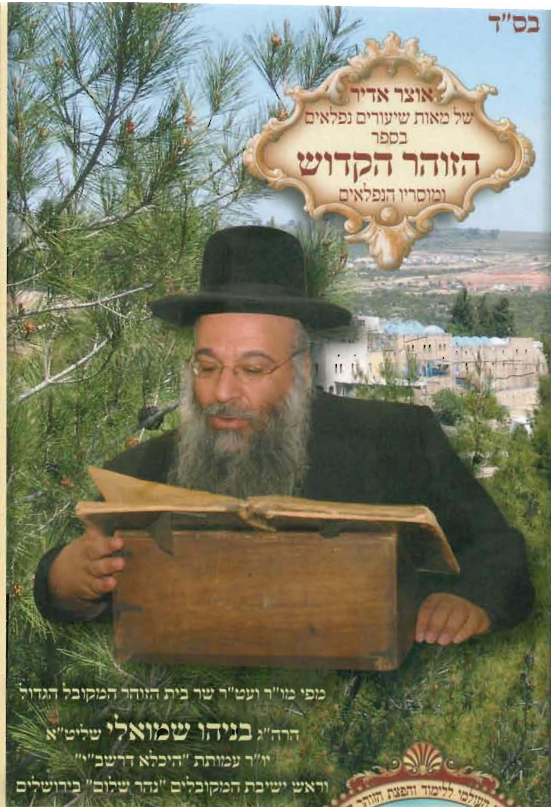
בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועמ"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)